

Kusursuz sandığın amel ya kusurluysa?

İmam Gazali Hazretleri der ki:

Nişabur'da Atâ bin Selimî, büyük bir dikkatle bir kumaş dokur. Öyle ince çalışır ki, kusursuz olduğuna kanaat getirir. Güvenle çarşıya götürür. Fakat işin ehli bir tüccar, o kumaşta bir kusur bulur.

Atâ ağlamaya başlar... Tüccar mahcup olur, özür diler, gönlünü almak ister. Ama Atâ'nın cevabı bambaşkadır:

“Ben kumaşın kusuru için ağlamıyorum... Asıl korkum şu: Ben bu kumaşı kusursuz zannettim. Halbuki sen bir bakışta kusurunu gördün. Ya âhirette sunduğum ameller de böyleyse? Ben kusursuz sanıyorum ama onlar kusur doluysa? Ben göremiyorum... ama Allah görüyor...”

İşte asıl korkulması gereken şey budur.

İnsan amel yapar... Güzel yaptığını zanneder... Hatta zamanla o amele güvenmeye başlar. İçten içe kendini beğenir. Fakat fark etmez ki, o amelin içinde ne kusurlar saklıdır.

Çünkü insan kendine karşı kördür.

Nefs, yaptığına pay çıkarmak ister. Kusuru gizler, iyiliği büyütür. Amelin içine fark edilmeden sızar: biraz riya, biraz gösteriş, biraz “ben yaptım” hissi... Ve böylece amel, dıştan güzel görünürken içten içe yara alır.

Ey nefis... Bir secde ettin diye kendini bir şey mi sandın? Bir sadaka verdin diye gönlünü mü büyüttün? Bir hizmet yaptın diye içinde gizli bir üstünlük mü hissettin?

Hiç düşündün mü: O secde ne kadar huşulu? O sadaka ne kadar ihlâslı? O hizmet ne kadar rıza için? Belki de sen, kusurlu bir ameli parlatıp kendine paye yaptın.

Unutma... Sen görmesen de kusur vardır. Sen beğensen de eksik vardır. Sen kabul etsen de hüküm O'nundur.

Nice amel vardır ki dıştan parlaktır ama içten çürüktür. Nice amel vardır ki küçük görünür ama ihlâs ile göklere çıkar.

Korkman gereken şey az amel yapmak değildir. **Korkman gereken şey, kusurlu ameli kusursuz zannetmektir.**

Öyleyse ameline güvenme... Kusurunu ara... İstiğfarı bırakma...

Ve her amelinin ardından kalbinden řu dua yükselsin: “Ya Rabbi... Ben kusurumu göremiyorum. Sen affet... Sen kabul et...”